

dalšího prodeje, měl býti vyslechnut jako obviněný a ne jako svědek, oprávnění přiznati nelze. Nehledíc k tomu, že P. koupil chléb pro svou osmičlennou rodinu a ne na prodej, jak se stěžovatel domnívá, zakládá onen zmateční důvod jen při hlavním přelíčení nastalé porušení předpisů zákonných vypočítaných výslovně v čís. 3 § 281 tr. ř. a o to tu nejde, an P. dle protokolu při hlavním přelíčení přečteného, do přísahy vzat a mimo to vůbec při hlavním přelíčení slyšen nebyl. Ostatně pouhé dodatečné podezřívání obžalovaným, když dříve nikým nebylo uplatňováno, ani soudem nebylo uznáno, ani nějakým procesuálním stíhacím aktem stělesněno, nestačí, aby P-ovi odniti mohl charakter svědecký. Ale mimo to rozhoduje soud svým volným uvážením, nejso obmezen formelním postavením vypovídajícího, nýbrž jen na základě jeho věrohodnosti, takže i výpovědi podezřelého případně více víry dáti může nežli výpovědi jiného svědka.

Čís. 750.

Prohlášen-li rozsudek v přítomnosti obžalovaného, není zachována lhůta § 284 tr. ř. tím, že byla zmateční stížnost vznesena protokolárně u okresního soudu stěžovatelova bydliště, nebyla-li soudem tím zaslána v zákonné lhůtě soudu nalézacímu.

(Rozh. ze dne 28. února 1922, Kr II 136/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání stížnost obžalované do usnesení krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 18. ledna 1922, jímž byla odmítnuta její zmateční stížnost do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Novém Jičíně ze dne 21. prosince 1921, jímž byla uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ 171 a 176 II. a) tr. zák.

Důvody:

Podle protokolu o hlavním přelíčení ze dne 21. prosince 1921 byla obžalovaná osobně přítomna při tomto přelíčení i při ústním prohlášení rozsudku. Chtěla-li tudíž ohlásiti v čas zmateční stížnost do rozsudku tohoto, měla dle jasného a určitého znění prvního odstavce § 284 tr. ř. učiniti tak u nalézacího soudu, totiž u krajského soudu v Novém Jičíně, do tří dnů po prohlášení rozsudku, pokud se týče měla vzhledem na třetí odstavec § 6 tr. ř. ve znění zákona ze dne 20. července 1912, čís. 142 ř. zák. postarati se o to, aby zmateční stížnost, nepodaná přímo u soudu nalézacího, byla v oné třídenní lhůtě podána poště k dopravě pro tento soud. Podle druhého odstavce § 81 tr. ř. jest ovšem ten, komu rozhodnutí některého soudu doručeno bylo mimo obvod okresního soudu, nacházejícího se v sídle soudu tohoto, oprávněn, vznésti opravné prostředky do rozhodnutí toho u okresního soudu, který byl za doručení jeho dožádán; tohoto zákonného předpisu však nelze zde užiti, poněvadž jak bylo uvedeno, rozsudek, stěžovatelkou v odpor vzatý, byl jí ústně prohlášen u soudu nalézacího, nikoli písemně doručen. Ohlášení její zmateční stížnosti zůstalo, jak ze spisů trestních jest vidno, až do 28. prosince 1921 u okresního soudu ve F., takže teprve tohoto dne, ne-li později, dáno bylo

na poštu za účelem dopravy k soudu nalézacímu do Nového Jičína. Dne 28. prosince 1921 však již dávno uplynula třídní zákonná lhůta k ohlášení zmateční stížnosti, pročež soud nalézací dle § 1 čís. 1 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 právem odmítl zmateční stížnost jako opožděnou. Stěžovatelka marně tvrdí, že se nevyzná v zákonných předpisech o lhůtách, neboť jednak neznalost zákona neomlouvá, jak výslovně uvedeno jest v § 2 obč. zák., jednak mohla požádati u soudu ústně za vhodné poučení. Okolnost, že zmateční stížnost ohlásila u okresního soudu ve F. ústně do protokolu již 23. prosince 1921 a že protokol zůstal bez její viny ležeti u tohoto okresního soudu, jest v tomto řízení nerozhodna.

Čís. 751.

V nabádání, by mařen byl soupis majetku, jest spatřovati přečin dle § 305 tr. zák.

(Rozh. ze dne 2. března 1922, Kr II 328/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 31. března 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti veřejnému pokoji a pořádku dle § 305 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost, která se dovolává jedině zmatečního důvodu čís. 9 lit. a) § 281 tr. ř., usiluje různými námitkami a protiúvahami vyvrátiti zjištění nalézacího soudu, že výroky, o něž jde, byly učiněny, že to byl stěžovatel, který je učinil, že stěžovatel jimi vyzýval, podněcoval a svéstí hleděl k neuposlechnutí předpisů o soupisu majetku, a že stěžovateli šlo o to, aby akce soupisu jmění byla stěžována a mařena. Dovozuje, že pro možnost mýlky a, ježto si svědci výroky nepsali ihned při schůzi, nemělo býti uvěřeno svědkům Františku O. a Františku H., že při schůzi, již se účastnilo asi 400 osob, nebylo lze zjistiti, kdo jednotlivé výroky učinil, že jmenovaní svědci stěžovatele z dřívějška neznali, že vývodními svědky je prokázáno, že stěžovatel neučinil výroků, jemu za vinu kladených tak, jak je nalézací soud bere za zjištěny; dále, že výroky, o něž jde, neobsahují vyzvání k neuposlechnutí předpisů o soupisu jmění, že v nich není než kritika správním úřadem voleného způsobu provádění soupisu; že zejména výrok, že nechtějí míti ničeho společného s čsl. státem a že soupisem nebudou podporovati čsl. stát, byla pouze pohnutkou pro změnovací návrhy, které učinil řečník, čehož důkazem je, že po tomto výroku byl navržen jiný způsob soupisu; že proto nelze mluvit o úmyslu, stěžovati a mařiti akci soupisovou, a že důvody, které uvádí rozsudek pro tento úmysl řečníka, neobstojí. Avšak takovýmito vývody neprovádí stížnost ani dovolávaného, ani žádného jiného ze zmatečních důvodů, v § 281 tr. ř. vypočtených, nýbrž brojí pouze, — místo, aby vycházejíc ze skutkového děje nalézacím soudem zjištěného, dokázala nesprávnost jeho právního posouzení nalézacím soudem — způsobem přičítíc se